Har Ni en Hudåkomma?

LÄGG märke till tidiga symptomer av hudåkomma. Vid första tecken på obehagliga frisel, irriteringar eller utslag bestryk den med Zam-Buk. Detta lindrar snabbt och avvärjer sjukdomen.

När huden redan är full av eksem eller förgiftad, öm eller bulnad, så är Zam-Buk det enda helande balsam, som går till roten av åkomman. Zam-Buk fördriver sjukdom och frambringar ny hud.

Zam-Buks altid-redo-karaktär samt exceptionella helande, lindrande och antiseptiska värde har givit den en permanent plats i över miljoner hem.

Få en ask idag av denna storartade örtbalsam och ha det alltid till hands.

Mrs. W. Campbell av Bonny River Station, N. B., säger:—"Vattniga utslag å min dotters ansikte och armar blevo sedan öppna sår. Vi försökte nästan allting, innan vi kommo över Zam-Buk. Denna balsam rensade och helade min dotters hud på ett förvånansvärt sätt."

Zam-Buk

Få en ask Zam-Buk från en handlande idag. Endast en storlek 50c; 3 för $1.25.

FRÅGOR OCH SVAR.

FRÅGA:

Red av Svenska Canada-Tidningen.

I Edert nummer av den 2 december såg jag i en insändare från Lac du Bonnet att en viss Oskar Johnson benämnes för att vara en tvetydlig person. Jag vore tacksam, om Ni under rubriken "Ordet Fritt" ville upplysa om vad som menas med "tvetydlig". Jag känner Oskar Johnson sedan många år och har aldrig sett eller hört något tvetydligt om honom, d. v. s. om tvetydligt menas detsamma, här, som i Sverige.

Sara Johnson.
Lac du Bonnet.

— — —

SVAR:

Enligt svenska konversationslexikon betyder ordet "Tvetydlig" beträffande en person att man kan förstå honom på olika sätt eller att han i omskriven form uttrycker en tanke eller ett påstående. Ordet har naturligtvis samma betydelse i Canada som i Sverige då det gäller svenska uttryck med nämnda ord i. Tvetydlig är ett ord eller en benämning, som ej innefattar en personlig förolämpning utan endast att man ej är säker på vad en "tvetydlig" person åsyftar i tal eller skrift.

RED.

FRÅGA:

1) Vilken är rätta adressen till Svenska Stiftens 3:dje premieobligationslåns kontor 1923 i Sverige?

2) Vilka ha utfallit med vinst å Serie n:o 316 i sista dragningen?

Intresserad.

— — —

SVAR:

Riksgäldskontoret, premieobligationsavdelningen, Riksdagshuset, Stockholm, Sweden.

Beträffande vinster å obligationer kan Ni vända Eder till Nordsvenska Kredit A. B., Drottninggatan 10, Stockholm, Sweden. Generalrepr. C. A. Johnson, 325 Logan Ave., Winnipeg Man. för vidare upplysningar.

RED.

VARDAGSHANDELSER.

Ända sedan jag hösomdagen skaffade mig en ny penna, har jag behäftats med en viss skrivklåda. Så till verket! Men hysena? Litet av sabelskrammel höres ibland, man må med skäl fråga vad är i görningen? Är kapitalist-systemet i fara, detta system som lever av våld, utplundring och folkmassans okunnighet, vi borde nästan säga som pojken sade om det rutna äpplet: "Ja tror jag kastar bort det."

Kungligheter på resor!

Det är inte alla dagar dessa samlas till sådana festligheter som nu en tid varit fallet. Sverige gifte ju bort sin sköna prinsessa Astrid till Belgiens populäre kronprins. Undertecknad sänder sin blygsamma gratulation, hoppas någon gång senare få höra några glada nyheter från detta idylliska äktenskap. Vidare har vi vårt eget kronprinspar som gjort sig en rundtur genom "dollar-landet". De bemöttes på alla platser med aktning, beroende på deras gemytliga ock vänsälla uppträdande.

Men vad villa kvinnan från Rumänien? Mannen låg dödligt sjuk hemma, men hon roade sig efter bästa förmåga. Hon sökte nog göra sig populär för de utlandsvarande landsmännen och måhända något kapitalistiskt schackdrag var med på programmet. När liemannen höll som bäst på att skörda där hemma, reste hon balls över huvud till skådeplatsen. Detta ger mig anledning, påminna om en gammal höstvisa, om två män ock en kvinna vars högsta önskan var makt och ära, i form av kontanta medel. Önskningarna tog form i följande uttal:

1:ste man: Jag önskar mig en hel lada full med synålar, å en skräddare till varje nål, också att dessa sydde säckar tills nålarna voro utslitna och de säckarna skulle jag ha fulla med penningar.

2:dre man: Jag önskar att alla träden i Europa skulle vara avhuggna en aln "på rota" och de skulle räkna upp åt mig så många pengar på stubbarne så de blevo uppslitna allihop.

Kvinnan: Då önskar jag att F—n toge er båda två och jag finge ärva er!

Ja' allt detta hände ju under det gångna året, det nya, skall ju giva oss ännu större överraskningar om man får tro vad spåkvinnor och stjärntydare profetera.

I dag, ha vi ju januari den trettonde. Skandinaver! Ni veta vad därmed menas. Julen är tilländalupen. Lutfisken och dito gröten är uppäten och förlåt! lilla nubben utsupen!*) vi ha nu att gå de alldagliga händelserna tillmötes. —

Kommer att tänka på vår älskade landsman som nu, som bäst med sina knytnävar nere i U. S. A. söker hävda det svenska namnet. Giv inte upp Harry! bättre tur nästa gång. Vägen till kronan är hård att gå; men guldbeströdd och ärofull är denna leksak att bära, så det är värt försöket.

En sak rinner mig till minnes! Om jag nu relaterar densamma, måhända det kan bliva till någon lärdom för "a person" där "häpnar" komma in i denna situation. — En man skulle i mörker gå genom en dörröppning vars dörr stod öppen. För att inte skada sig gick han med båda armarna fullt utsträckta. Det hände sig inte bättre än att han kom med en arm på vardera sidan av dörren, en svår attack mot näsan blev resultatet.

Hans förvåning tog form i följande uttal. Märkvärdigt! Jag som är en man på nära 30 år, har aldrig förr funnit ut, att min nos varit längre än mina armar, men nu vet jag att så är fallet. Skulle samma sak hända mig en gång till, lyfter jag av dörren och så är vägen fri utan hinder.

Ett gott nytt år tillönskas såväl tidningens redaktion som dess läsare!

Nimro.

— — —

*) Ack ja! — (djup suck.)

(Sätt:n L-s anm.)

PONTUS LUSTIG I NYBYGGARE-KÅKEN.

Den intelligenta katten och den förståndiga hunden.

För S. C. T. av Härjedals-Lasse.

I den tiden det begav sig bodde Pontus Lustig i nybyggarekåken på sin homestead. Ved fanns det i överflöd den tiden ty det var alldeles tjyvtjockt av både torr och rå aspskog omkring nybyggarekåken. Och hare, fågel och annat villebråd fanns det i skogen. Han skaffade sig gevär och ammunition. Och när han ville ha sig ett mål mat satte han grytan på elden, tog geväret och gick ut och sköt en hare och rev skinnet av harpalten och slängde honom i grytan och kokade, åt och mådde. Så enkelt var det att livnära sig den tiden. Men så hände det sig en dag, att han blev utan ammunition. Och då kom det en stor fet hare och nosade på huggkubben utanför kåken. Att skjuta gick ju inte för sig, ty han hade varken kulor eller krut. Nu tror ni kanske, att Pontus Lustig stod rådlös. Nej, han gjorde så tusan heller. Pontus Lustig var en impregnerad snustuggare och för att klara tankarna, så lade han in en duktig mullbänk, och då flog en genialisk tanke som en oljad blixt genom hans huvud och så strödde han snus på huggkubben. Och när det hade gått en stund, så kom haren och nosade på huggkubben igen. Haren drog då snus in i näsan, förstår ni, så att han började nysa så häftigt, att han stötte huvudet i huggkubben och svimmade. Då var Pontus Lustig kvick som tusan och högg harpalten i kalufsen och slaktade honom och kastade honom i grytan. Men att fånga harar på det sättet, gick inte så värst många gånger, ty hararna började ana oråd och avhöllo sig från att nosa på snuset. En dag skaffade han sig en maskulin kattunge, och katten växte till i ålder och visdom, och blev en stor, stark och intelligent katt. Pontus gjorde ett hål i dörren, så att katten kunde gå ut och in efter behag.

Pontus Lustigs närmaste granne hette Adrianson och var familjeman. Varje dag brukade Pontus Lustig komma till Adrianson och språka en stund. Men så hände det sig en dag, att Pontus Lustig inte kom till Adrianson. Och inte heller den andra dagen kom han dit. Då undrade Adrianson, hur det kunde vara fatt med honom. Och när det led mot aftonen sade fru Adrianson till sin man, att det kanske var bäst att Adrianson gick bort till honom för att se om det till äventyrs kunde hitta på och hända att han var sjuk. Då gick Adrianson till Pontus Lustigs nybyggarkåk. Och när han kom in, låg Pontus Lustig på sängen med kläderna på, och på spisen hade han en tom stekpanna och en gryta med vatten. Adrianson hälsade goddag och frågade, om han var sjuk. "Nej", svarade Pontus Lustig, "jag bara ligger och väntar på att katten skall komma hem". Adrianson och Pontus språkade om ett och annat en stund, och rätt som det var utbrast Pontus: "Jag tycker att det skulle vara tid för katten att komma hem." Och så språkade de en stund om ett och annat igen, och återigen utbrast Pontus: "Men nu tycker jag, att det skulle vara tid för katten att komma hem." — Och rätt som det var kom katten in med en stor fet hare. Då var Pontus Lustig kvick i vändningarna och rev skinnet av haren och slängde honom i stekpannan och sade: "Jag visste väl jag, att katten skulle komma hem med harstek. Det är en intelligent katt den här skall jag säga." Men en dag blev den intellegenta katten vådaskjuten och dog. Då skaffade sig Pontus Lustig en hund och dresserade honom så att han blev en alldeles förbaskat förståndig hund. Han kallade honom Felix för att han skulle bringa honom lycka. Han skaffade sig flera hundar också, men Felix var den förståndigaste av alla. När Pontus Lustig satte grytan på elden, så rusade Felix iväg ut och tog en hare och kom in med den just när vattnet i grytan började koka. Och om han sade till honom, att han skulle ut och ta en varg, så gjorde han det också. En afton när Pontus Lustig kom hem från staden och tittade i brödspannen så fanns där inte en enda beta bröd. Då sade Pontus Lustig till hunden: "Nu Felix har vi inte något bröd, nu måste du gå och skaffa en brödbulle." Och hunden lade iväg ögonblickligen. Och när Felix hade varit borta en halvtimme, kom han igen med en nybakad färsk bulle.

Då' va' hund då'.

FRÅN VILDMARKEN I B. C.

Ola å jag hade legat på lur i stockhyddan så där bortåt två månaders tid och drömt och väsnats om, huru vi skulle bli i tilltfälle att uträtta någonting stort och inkomstbringande. Kassan hade tinat bort liksom smör i solsken, och det började bli långsamt att sitta och räkna över slantarna nu, då det snart nog endast var kopparmynt kvar i säcken. Men då nöden smyger sig inpå en, och magen börjar skrika sig hes efter ärter och fläsk och pannkaka samt ärtsoppa, då är det som hjälpen anländer med mera mjöl i påsen och mera silvermynt att byta bort för fläskvaror. Nog kändes det gruvsamt allt, då order kom till oss att vi skulle ut och vädra Mountain Caugers, ty nyheten viskades runt, att några av de otacka djuren drevo omkring i grannskapet och som vi voro oberoende av hustru och så gott som barnlösa, så var det ju endast mänskligt begärt, att vi skulle våga vårt uselt liv emot vildmarkens konung. Vi togo oss två veckors betänketid för att giva granarnas vackra töser — och de äro många — ett tillfälle att taga avsked av oss. Mat fingo vi i överflöd av vänliga händer och fin mat, bestående av vispad grädde å krösamos samt våfflor och sprutkrus medmera sådant. Olas bälte måste spännas ut i sista hålet, och jag kunde lätt rulla mig runt utan att stanna på flatsidan. Små nätta Charlie Chaplin väderhår lämnades kvar i knävelborrarna och rakkniven hämtade sin grova skörd fyra gånger i veckan. Vi måste ha gott väderkorn sade gamla Maja-lis, ty hennes gubbe dog — nyrakad, i skogen, ett offer för rovdjuren. Vi lånade oss två grova muskedunder av gott gammalt virke, utropade som de voro för sitt behag att spruta eld och förödelse, då de spottade bly i skog och nejd. Båda voro besmidda med gammalt ädelt fänglås, garanterat att klämma till, då det mest behövdes. Vi togo en vacker morgon avsked av byns mest rutiga kjorteltyg och lade vårt feta matförråd i ryggsäcken, och med fängstens härliga luftslott i förståndsmagasinet styrde vi våra steg till skogen och äventyret.

Vi hade kravlat oss framåt uppför berget i en tre timmars tid, då vi kommo på spåren efter odjuret. Av allt att döma torde det just hava passerat förbi, ty vi sågo alldeles färska spår, och en människa hade följt efter, troligen en jägare, som sökte sin fångst. Ola klev upp i ett träd för att få bättre tillfälle att titta runt, och jag kröp ner bakom roten på en stor tall för att få ett säkert sikte, om så var att besten syntes till i närheten. — Jojomen, där borta på backsluttningen kom det otäcka djuret. Troligen var det på väg ner för att taga sig ett mål mat av grannens äkta stamtjur, som dog här om sistens av ålderdomssvaghet, och sedan dess har legat där som ett lockbete åt de vilda djuren. Vi lade båda an och togo ett säkert sikte, och då jag gav signal att klämma till, så small det. Det var liksom hade jorden vänt på sig ett tag. Rovdjur och vedträn flögo som andeväsen i luften, och jag började just tacka alla ädla makter för vår goda lycka och deras hjälpsamhet, då helt plötsligt ett skott till brände av så att skogen skälvde, och Ola kom ner ur trädet i sällskap med kvistar och bråte. Han kom snart på benen igen och berättade, att hans muskedunder började spotta rök ur fänghålet, och så gick skottet av. Troligen hade någon av oss av oförsiktighet spottat en sats "Copenhagen" på fänghålet, så att krutet blivit vått, innan vi gingo hemifrån.

Vi gingo nu åstad för att taga vårt byte i betraktande, då vi helt burdus stodo ansiktet mot ansikte med den otäcka japanen vid skogsbrynet. Han knöt näven åt oss, och skrek: "Polis, polis! This men killom mine dog!" Vi gingo dit och betraktade de små bitar, som voro kvar. I den våta snön hade spåren blivit stora, ty mellan varje tå satt där ännu kvar en snökiump, och att neka var ju fruktlöst, men vi sade till honom att gå hem och vara tyst med allting, eljest skulle våra kulsprutor tala svenska till honom.

Dagen efter vår hemkomst, fingo vi besök igen av japanen, och i hans sällskap var en av landets beskyddare, klädd i stas med hårband nedefter byxbenen, och ett litet papper räcktes oss med en "röd fläck i ena kärnan", troligen Canadas symbol, då landets starka arm räckes ut för att taga vara på missdådaren och dela ut sitt straff. Vi skulle nu inför lagen. Utan pengar och utan vänner, som vi nu voro, så såg det nästan ut som att vi skulle få äta ur landets matskåp för ett slag. Bygdens jäntor blevo uppstudsiga i näsan och tittade i bakhåll, då vi mötte dem, de yngre av manfolket kallade oss hvalfångare, och de äldre logo i skägget åt vårt äventyr. Den stora dagen kom, och vi fick vår dom, men den blev ej så farlig som vi trodde, men tyvärr tog den vår lilla kassa med undantag av fyratiosju cent och några svenska mynt med konung Oscar den andres profil på. Ola föreslog att vi skulle gå tillbaka till vildmarken och försöka livnära oss på torkade taliäpplen, ty han hade sett en mängd av dem under snön. Jag som kanske är litet större i själen sade helt enkelt nej. Låt oss hellre köpa herrskapsmat för vår lilla skärv, och sen fick det gå bäst det ville. Så vi gingo vi till fiskmånglaren och köpte ett stop ostron. Aldrig förr ha vi haft någon mat, som varit så dryg av sig, vi bara sväljde sväljde och sväljde, och den mjuka sköna rätten kom tillbaks igen. Värst var det för Ola, som ej varit med på "sosietetskalas" förut, och ibland så måste jag taga hans ostron och svälja för honom också.

Nu leva vi på fläsk och pannkakor igen, ty hjälpen kom då nöden var störst, och dagens händelser och vänskapen rulla återigen i samma hjulspår.

Till vänner och Redaktionen en kär hälsning, vänligen

Ludde.

Tillverka Er egen TVÅL och spara pengar!

Allt vad Ni behöver är obrukliga fettämnen och

GILLETT'S PURE FLAKE LYE

Fullständig bruksanvisning med varje burk.

Eder specerihandlare säljer det.

INKONSEKVENTA PARASITER.

Livets allfartsvägar bjuda
mången cynisk tankegång.
Blodet börjar ofta sjuda
inom människohamnen trång.....

Ligger det sanning i dessa skaldens ord, som kanske ofta nog blotta kontentan av livsfilosofien inom den skröpliga varelse som kallas naturens herre? Livets allfartsvägar, bjuda de ej, trots all sin polityr och sin skönmålning, så mycket av ruttenhet och osundhet, att man ofta nog med vämjelse frågar sig: är detta verkligen vad Skaparen avsett för sin avbild? Är detta vad människovärdigheten satt som sin norm under vandringen här nere bland de sina? Man har svårt att förstå, att sinnet ej reagerar för lågheten i våra egna handlingar. Och dem som ställa sig på ett högre plan, än genomsnittsmänniskorna, äro de verkligen besjälade av en sådan inre förädling, att de hava rätt att döma och straffa oss andra, som följa med strömmen?

Denna tankegång cirkulerade i min hjärna, när jag läste "Au Curant's" berättelse i Svenska Canada-Tidningen för den 27 januari. Om man skulle bedöma den livskaraktär, som författaren sökt skildra i berättelsen "Mr. Hamiltons bilaffärer", och frånser man vem författaren tagit som motiv för sin avhandling, måste man ovillkorligen få en bitter smak i munnen när man nämner "den lärde mannens" namn. Förvisso är mr. Hamilton en trogen kopia av dem, som under sken av att vilja mänskligheten så mycket väl, oftast nog äro råa cyniker och obalanserade varelser själva. Man kan inte frångå den gamla traditionella tankeriktningen, att de, som ställa sig som offentliga domare över sina medmänniskor, måste vara ofelbara själva, och äro de ej så, eller äro de åtminstone ej exempel på att deras läror äro efterlevansmöjliga, ligger det ovillkorligen enbart skrymteri kakom deras ord. De sakna också därför all rättighet att kalla sig välgörare och barmhärtighetshjon, och äro i stället bedragare mot det medfödda goda inom själslivet hos nästan.

De, som gå ut på gator och torg, som det heter i de gamla skrifterna, och förkunna jordens rikedomar och mänsklighetens barmhärtighet och söka påverka en oreflekterande mänsklighet sina läror, böra också själva först och främst kunna visa att de efterleva vad de lära. Men kan detta sägas om den typ människor, som representeras av mr. Hamilton. Kan man om dem säga att de verkligen hava berättigande att med vackra teser söka vädja till vårt innersta jag, när de gång efter annan, såväl enskilt som offentligen, visa, att deras lära är till den grad uppkonstruerad och förfalskad, att de själva ej kunna efterleva den? Om vi en dag skulle ställa oss inför en del livsproblem av mera vetenskaplig natur, och vara nog framsynta att ej skaffa oss någon förutfattad mening eller komma under inflytande av någon annans åsikt, skola vi med säkerhet finna, att skapelsen inom sig döljer så mycket av skönhet och rikedom, att vi storligen förundras över allt vi kunna se och förstå. Många människor ha gjort detta före oss, och många människor komma också att göra det efter oss. Det ädla inom vår tankeförmåga tar då uttryck, som äro till den grad storslagna, att vi mången gång komma att förvåna oss över oss själva och vår förmåga att kunna se det vackra inom och runt omkring oss. Men möta vi så en dag en mr. Hamilton, som också vill vädja till vårt känsloliv, men passa på att dissekera hans egen karaktär, faller inte då hela vår livsuppfattning platt tillsammans som ett drömslott utan verklighetsgrund.

Man kommer då att stå inför alternativen: bekänna sig som publikaner eller syndare mot dessa Hamiltonares jevnadsregler, rättsuppfattningar och hedersbegrepp, eller erkänna att de sakna allt existensberättigande som speciellt ungdomens ledare. Ty med vad rätt smutskastade de ungas själsliv genom sina egna handlingars omoralitet? Ungdomen är det kommande släktet, det släkte, som en dag skall upptaga vår mantel och föra vår civilisation och vår kultur framåt mot nya segrar inom idealismens värld, — med var rätt kunna vi då försvara dem, som nedsmutsa och brutalt nedriva de goda egenskapernas murar.

Det finnes ingen människa född med enbart dåliga insikter om samhällslivet men ofta är det fallfärdigheten och gyttjan inom samhällsmurarna som gjort dem till cyniker. De hava för ofta sett det ruttna inom mänskligheten och de ha kanske stått framför livets reflexspegel och låtit dess oförfalskade glas blotta skröpligheten inom vår moral. Kan man fördöma dem, för att de bliva opponenter mot vårt samhälle? Förvisso ej! Men dem man skulle fördöma äro de som smutskastat dessa själar och fått dem att vilja förbättra samhället med offast, det måste i rättvisans intresse erkännas, för revolutionerande medel.

Av dem, som inom det ena eller det andra området äro utsedda att leda oss fordra vid med rätta ett ledarskap, som ej baserar sig på djuriskt låga instinkter, utan av dem fordra vi i såväl deras offentliga, som deras privata liv en förebild, som överenstämmer med deras läror. Vi välja ej en riksdagsman, en borgmästare, en åklagare, en prästman och så vidare för att han skall lova utan att hålla, utan vi välja honom för att han skall infria vårt förtroende. Kan han inte göra detta i sitt dagliga liv, har han heller inte den ringaste rättighet att en enda dag beklåda det förtroendeämbete, han fått sig tilldelat av samhället.

Det är ej rätt att säga som en ursäkt, att krukan går så länge till brunnen att den slutligen spricker, utan vad man måste göra med krukan, när den börjar bli i ett sådant tillstånd, att den inte längre kan anses brukbar, är att kasta bort den och skaffa en annan, ty vi hava ingen rätt söka undanskyla krukans skröplighet därför att det kanske kommer att kosta litet att anskaffa en ny.

Reflektant.

SKANDINAVISKA HUSHÅLLSARTIKLAR.

Förse Edert kök med dessa äkta skandinaviska bakmaterialer, vilka kanske hjälpa Eder att göra vintern mer njutningsbar för alla i Edert hus.

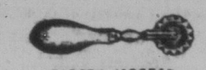

PASTRY JAGGERS
Kaktrimmare

Gorojärn.

Sprits-sprutor.

Brödkavlar.

Plättpannor.

KORNU KOPIA KRUMB KAKE IRONS
Krumkaksjärn.

Våffeljärn.

"Rosette"
Patty Irons—Wafer Irons

Munkpanna

Också bakelseformar. Pastry Bags etc.

Om Eder handlande icke kan förse Eder, skriv till oss för katalog och Ni erhåller pris erna pr. omg. post.

Western Importing Company
Coristine Building, Montreal.

Marknadspriserna.

Winnipeg den 7 Februari 1927.

VETE:	
No. 1 northern	139¾
No. 2 northern	135½
No. 3 northern	127
No. 4	118½
No. 5	103
No. 6	90
Feed	83
Track	140
No. 1 Durum	149
No. 2 Durum	146
No. 3 Durum	142
No. 4 Durum	127
No. 1 Red Durum	123
No. 2 Red Durum	121
No. 3 Red Durum	118
No. 1 Kota	133
No. 2 Kota	131
No. 3 Kota	127
No. 1 tough	134½
No. 2 tough	129
No. 3 tough	121
No. 4 tough	112½
No. 1 smutty	126
No. 2 smutty	123
No. 3 smutty	117
KORN:	
No. 2 C. W.	61⅛
No. 3 C. W.	52⅛
Ex. 1 feed	51⅞
No. 1 feed	50⅛
No. 2 feed	46⅞
Rejected	44⅝
Track	58⅛
HAVRE:	
No. 3 C. W.	70⅛
No. 4 C. W.	67⅞
Rejected	64⅝
Feed	63⅝
Track	70⅝
LIN:	
No. 1 N. W. C.	190⅛
No. 2 C. W.	186⅛
No. 3 C. W.	165⅝
Rejected	166⅞
Track	190⅝
RÅG:	
No. 1 C. W.	101⅞
No. 2 C. W.	101⅞
No. 3 C. W.	98⅛
Rejected 2 C. W.	97⅛
Rejected	96⅛
Track	102⅛

Skogsblockaden i Värmland brytes av medlemmar i "Arbetets Frihet."

(Forts. fr. sid. 1.)

hade hr Persson stora drivningar om hand och ansåg han som en livssak för Klarälvsdalen att blockaden brötes. Någon större nöd inom Ekshärads församling tillfölje blockaden ansåg hr Persson dock ej föreligga, men det kunde dock ej fortgå i längden med arbetsnegationer utan att de lokala verkningarna komma att bli kännbara. Vid skatteuppbörden hade restanterna endast varit cirka 14 procent, vilket brukar vara det normala.

Skogschefen Vesslén i Uddeholms Aktiebolag meddelade, att köpspärren nu hävts i huvudådran Klarälven. Troligt var emellertid, att köpspärren kommer att hävas om cirka åtta dagar även för bifloderna till Klarälven, då Arbetets Frihet till dess anser sig kuna garantera för drivningen även därstädes.

Drivningen utefter Klarälven och flottningen i vår samt skiljningen är redan garanterad av föreningens medlemmar.

Innan blockaden började hade bolagen redan verkställts en del drivningar och sådana drivningar som bolagen kontrakterat med bönderna ha i det stora hela pågått hela tiden. Dessutom ha ju bönderna haft drivningar med eget folk hela vintern.

Allt detta vad Norra Älvdalen angår. Kommer man längre norät åt Uddeholmshället och de revir som kringsluta de gamla brukssamhällena så blir förhållandet annorlunda. Här ha drivningarna kunnat ske i långt mindre skala. Men uppåt Norra Älvdalen är man i full gång med förberedelserna för att återupptaga drivningarna.

N. D. A:s medarbetare hade tillfälle tala några ord med en gammal ekshäring, som varit med om drivningarna däruppe i nära på ett halvt sekel. Han hade åtagit sig ett skifte, fortsatt i det längsta, men slutat upp tillfölje av s. k. övertalning från blockadtrogna. Men nu rustade han sig för att ge sig iväg till skogs igen med sina två pojkar. Men inte nog med det. Till våren är det allt den här gubben, förklarade han, som ger sig till flottningen med pojkarna mina. Det är några som sagt det skall bli våldshandlingar om vi lägga oss i flottningen. Det tro vi inte, men blir det så, få vi visa att vi ej ämna låta kujonera oss av några utsocknes, som inte vilja arbeta.

MAN OCH HUSTRU

erhålla arbete å farm. Tillträde i början av mars. För närmare upplysningar tilliskriv

ANDREW PEDERSON
Prelate, Sask.